

Nebeský briefing

Petr Soukup

Úvod

Smysl života. Dvě slova, která lidskou mysl zaměstnávají už od nepaměti. Hledáme, pídíme se, přemýšlíme o něm, a přesto často nevíme, jak s životem naložit. Možná, že smysl života dobře známe a dokonce jsme jako děti žili v souladu s ním. A možná, že bychom byli překvapeni, o co jde, kdybychom měli znovu možnost nahlédnout do zákulisí vesmírných principů, tak jak to bylo trochu nevšedně a nečekaně umožněno psychiatrovi doktoru Krásovi, který se inkognito zúčastnil podivného jednání. Nebo to nebylo inkognito?

„Pane doktore, pane doktore, vzbudte se, prosím!“

„Co se děje, sestři?“ Lékař ve službě se pomalu zvedl z gauče na sesterně, kam zavítal po večerní vizitě s prosbou o kávu a pomalu si mnul unavené oči.

„Omlouvám se, Moniko, padla na mě nějaká únava. Děje se něco?“

„Ten pacient na trojce nemůže spát, stále se budí a je neklidný.“

„Tak mu dejte něco na uklidnění, třeba...“

„To on ale odmítá, říká, že s vámi musí mluvit, dost na tom trvá.“ V hlase vlídné sestry je cítit cosi naléhavého. Doktor Milan Krása ví, že Monika patří k těm zaměstnancům psychiatrického oddělení místní nemocnice, kteří mají svou práci a hlavně pacienty rádi. Zná ji řadu let a často dá na její názor.

„Tak já tam zajdu,“ odpověděl s lehkým zívnutím a ještě jednou si protřel oči.

Pacient na trojce byl muž kolem čtyřicítky. Na oddělení byl hospitalizován asi před třemi týdny, kdy jeho stavy úzkosti, které se u něj delší dobu objevovaly, začaly gradovat a pocity panického strachu byly už nesnesitelné.

„Dobrý večer, pane Bartoši, copak se děje?“ Vstoupil doktor Krása do pokoje číslo tři a snažil se, aby pacient nepoznal, že se právě probudil.

„Díky, že jste přišel, pane doktore, už kolikátou noc nemůžu spát, je to hrozný. Jsem slabej jako moucha, jíst mi nechutná, v hlavě zmátek, co vlastně se mnou je?“

„Pane Bartoši, potřebujete se uklidnit a odpočinout si. Berete léky, do jsme vám předepsali?“ Podíval se lékař tázavě na pacienta. Jeho monotónní hlas, který zněl dost rutinně, měl zřejmě pacienta uklidnit.

„Ze začátku jsem je bral, ale už je nechci, nedělají mi dobře. Jsem po nich jak praššenej lopatou, pane doktore!“

„To je ale chyba, pane Bartoši, ty léky vám pomohou, ale nesmíte je přestat brát. Pokud vám nevyhovují ty předepsané, zkusíme jiné, ale musíte je brát,“ domlouval unavený lékař pacientovi.

„Pane doktore, snažím se vám říct, že mi ty léky nedělají dobře! Kdybyste mě viděl před několika lety! Mě bylo všude plno, pro mě nebylo nic problém. Slova „to nejde“ jsem neznal. Založil jsem prosperující firmu, která má miliónové zisky, postavil jsem několik domů, mám spoustu přátel,... nevynechal jsem jedinej golfovej turnaj a jedinou společenskou událost... Najednou mám pocit, že neudělám ani krok. Řekněte mi, co se to se mnou děje!“ Nedal se pan Bartoš odbýt.

„Pane Bartoši,“ snažil se doktor Krása o nekonfliktní komunikaci, „současná medicína opravdu pokročila a její možnosti jsou dnes značné. V psychiatrii používáme léky nové generace a věřím, že pomohou i vám,“ znovu vysvětloval lékař rozrušenému pacientovi smysluplnost medikamentózní léčby.

„Nezlobte se, pane doktore, ale od třiceti беру prášky na tlak, dva roky zobu tablety na úzkost, protože to prý máme v rodině, a nakonec skončím na psychiatrii, kde by mě měly vyléčit zase nějaký prášky?“ Pan Bartoš se tázavě požíval na doktora Krásu.

„Je třeba být trpělivý, pane Bartoši,“ odpověděl lékař, sám již trochu netrpělivý z marného přesvědčování. „Přece jen je půl jedné v noci, promluvíme si o tom později. Musím zajít ještě za jedním pacientem,“ zamlžil trochu ve snaze ukončit rozhovor. „Dobrou noc, pane Bartoši, když budete ještě něco potřebovat, zazvoňte si na sestru,“ rozloučil se doktor Krása a namířil ke dveřím pokoje.

„Pane doktore!“ Ozvalo se ještě z pacientova lůžka. Doktor se otočil.

„Taky vám přeju dobrou noc. A příjemné sny!“ Pronesl pan Bartoš zvláště jemným hlasem, z něhož se však nevytratila naléhavost. Jakoby o něco žádal.

Sloužící lékař se vydal chodbou zpět. Monika zrovna skládala ručníky do skříňky, když doktor Krása usedl opět na kanape na sesterně.

„Tak co pan Bartoš?“

„Bylo to zvláštní, nejdřív to vypadalo jako klasika. Trochu vyšíloval, že nemůže spát atd. Ale když jsem odcházel, tak se na mě tak divně podíval a popřál mi dobrou noc. Na tom by nebylo nic divného, ale jakým tónem to řekl. Upřímně a zároveň trochu vyčítavě, no prostě zvláštní,“ prohrábl si doktor Krása zbytky vlasů nad ušima. „Co s ním, když odmítá léčbu?“

„Já si myslím, že léčbu neodmítá, to by tady neležel tři týdny, ne?“ Namítla Monika.

„No jo, ale když prášky nechce, jak ho potom máme léčit?“ Zadíval se doktor trochu nechápavě na sestru.

„Já nevím, ale třeba mu nevyhovuje způsob léčby a hledá nějaký jiný, ne?“ Řekla sestra zamýšleně a posadila se do křesla.

„Moniko, pracujete ve zdravotnictví už dlouho, vy snad víte o nějaké jiné psychiatrické léčbě, než jakou tady provádíme? Pracujeme s nejnovějšími vědeckými poznatky. Každý rok se účastním několika konferencí, píšu články, přednáším na fakultě, mám informace o novinkách v podstatě z první ruky. Jiná léčba v současné době prostě není! Mám vás rád, Moniko, ale tohle jsou odborné věci, vím, co říkám!“

„Ale jo, já tomu všemu rozumím. Jenom mi někdy připadá, že přes ten obrovský pokrok v medicíně, jak o něm mluvíte, se pořád nějak nedaří, aby, jak to říct, zkrátka, aby od nás pacienti odcházeli a byli v pohodě, aby byli šťastní,“ snažila se Monika vysvětlit, jak to myslí. „Já vím, zní to neodborně, ale o co jiného by v každé léčbě a vlastně i v životě mělo jít?“ Doktora její názor nejprve trochu zarazil, ale její laskavý až dětsky naivní projev ho nakonec rozesmál.

„Drahá Moniko, mé sympatie k vám, a taky trochu pozdní hodina, mi nedovolí, abych se na vás zlobil nebo vás považoval za nenapravitelnou idealistku,“ zadíval se trochu otcovsky na sestru, „ale je vidět, že o životě víte ještě hodně málo. Ten není jenom o tom být šťastný, máme také nějaké povinnosti a zodpovědnost za druhé, zejména my zdravotníci. To s sebou zákonitě

přináší i starosti a bolesti. Vy ještě nemáte děti, že?“ Rozhodil lékař sepnuté ruce.

„Ne, zatím ne,“ odpověděla klidně Monika.

„No tak vidíte,“ plácl se doktor rukama do stehen. „Víte, co se říká, malé děti – malé starosti, velké děti – velké starosti. Já to vidím teď u nás doma, dcera s rodinou bydlí s námi, mají dvě malé děti a teď čekají třetí. Někdy je to k nevydržení. Už bych chtěl mít taky někdy klid, ale příliš často to nejde,“ povzdechl si a pokrčil rameny. „Možná už taky stárnu.“

„A jak si to vysvětľujete?“ Zeptala se Monika.

„Co jak si vysvětľuju?“ Nechápal lékař.

„No to, že stárnete,“ pousmála se sestřička. Povytáhl překvapeně obočí.

„Moniko, jsme v nemocnici, není třeba vám snad opakovat všechny fyziologické procesy, které v lidském těle probíhají, ne?“

„Jistěže ne,“ odpověděla Monika tiše, „to byla trochu legrace. Ale přece jen, čím to, že někdo stárne rychleji a někdo pomaleji? Zdá se mi, že v tom hraje roli náš pohled na svět, rozumíte, jak si zkrátka kdo věci bere, nemyslíte?“

„Sice si tady povídáme o nesmyslech, které lze jen těžko dokázat, ale já si s vámi povídám rád. Bylo by možné dostat kafe?“

„Jistě, dám si ho taky.“

„Víte, drahá kolegyně, to, o čem tady mluvíme, souvisí vlastně s podstatou naší existence, se smyslem života,“ řekl zamyšleně doktor Krása a uvelebil se pohodlně na kanapi s rukama v týl.

„Vlastně jo,“ přisvědčila Monika a zalila dva šálky s kávou. „Cukr?“

„Jednu kostku a trochu mléka, prosím.“

„Ale kdo ho zná, že?“ Špitla a postavila obě kávy na stůl.

„Kdo ho zná? Od nepaměti člověk touží dostat se někam dál, výš. Snaží se zjistit, jak se věci mají, aby je mohl v životě využívat ve svůj prospěch. Snaží se přijít na kloub tomu, jak co funguje, neustále objevovat nové souvislosti a zákonitosti tohoto světa. To

má člověk dáno od přírody, na tom se nedá nic změnit. Neustále budovat a o něco usilovat. Pokrok, Moniko, pokrok! A z historie lze vyčíst, kam až jsme pokročili, ve zdravotnictví i v jiných oborech. Nebo snad ne, drahá kolegyně?“

„Ale jo, zní to pěkně, pane doktore. Jenomže jak si pak vysvětlíte, že neustále přibývají chronicky nemocní pacienti? To přece vidíme i na našem oddělení. Je potom ten pokrok pro lidstvo opravdu to nejlepší?“ Vypustila Monika nesměle do prostoru svou otázku.

„Moniko, jak to myslíte!? To říkáte zcela vážně? Vy mě zlobíte!“ Zahrozil doktor Krása přátelsky ukazováčkem. „Máte štěstí, že jsem dnes opravdu unavený. Půjdu si na ty dvě hodinky ještě dáchnout na pokoj. Ale někdy můžeme v té zajímavé rozmluvě pokračovat, co říkáte? Děkuji za kávu a přeji příjemný zbytek služby. Kdyby něco, volejte. Ale pro Bartoše tu nejsem,“ pokusil se lékař ještě o žert.

„Dobrou, pane doktore,“ rozloučila se Monika.

Pracovní den Milan Krása nějak přežil a hned po službě se vydal k domovu. Většinou jezdil do práce autem, ale dnes mu přišlo vhod, že má vůz v servisu a pojedje městskou hromadnou dopravou. Cesta domů trvala poměrně dlouho a on byl rád, že nemusí po náročné službě řídit. Třeba si i na chvílku schrupne. Sotva se však uvelebil na sedadle autobusu a zadíval se z okna ven, začaly se mu hlavou honit myšlenky na včerejší noční službu. Vybavil se mu zvláštní naléhavý tón v hlasu pacienta Bartoše i rozhovor s Monikou o spokojenosti a štěstí. Taky si uvědomil, jak je Monika krásná a přitažlivá. Jak to vlastně, že se u Moniky za ta léta nikdy o nic nepokusil, třeba při noční službě? Už je opravdu tak starý? Choval by se jinak, kdyby byl mladší? Padesát dva, je to hodně nebo málo? Prý, jak si vysvětluju, že se cítím starý! Jak si to vysvětluju? Asi nijak, prostě to tak je, ne?

Z okna autobusu pozoroval, jak se několik starších lidí marně snaží stihnout tramvaj stojící na zastávce. Na další stanici sledoval

pár ve středních letech, který se o něčem dohadoval. Vypadalo to, že by mohla padnout i facka, jen nebylo zatím jasné, z které strany. To tady je to už jasné. Maminka pohlavkuje svého synka. Co asi provedl? No, je tohle možné? Řidič nebezpečně předjíždějící autobus to málem napasoval do protijedoucí dodávky. Opravdu se pořád za něčím honíme, uvědomil si doktor Krása. Doufáme, že až to dohoníme, budeme v pohodě. Jenže když to vypadá, že to už máme, objeví se něco nového, co je třeba zase honit. Kdyby to bylo aspoň to, co honíme rádi, uchechtl se pobaveně. A takhle pořád dokola. Jsme z toho unavení, ale v pohodě moc nejsme. Ten Bartoš to vlastně říkal! Dosáhl všeho, o čem si myslel, že ho udělá spokojeným, a místo toho leží v nemocnici, dokonce na psychiatrii. Rveme do něj tablety, které mu nepomáhají, a v podstatě nevíme, co s ním. Jak si tohle vysvětlit?

A nemám já to podobně? Jsem zástupcem primáře, ve svém oboru platím celkem za odborníka, něco vydělám, mám rodinu, dvě děti, tři vnoučata, čtvrté na cestě, bydlím v domě se zahradou, o víkendů jezdíme na chatu. Jsem v pohodě? Jsem šťastný? Zvenku to tak může vypadat, ale je to opravdu tak? Celý je to nějaký divný. Co je tohle za úvahy? Copak to jde, jenom se pořád radovat? Vždyť to vidím kolem sebe, všichni pořád něco řeší, na něco nadávají a rvou se o svoje místo v životě. Takže je to zřejmě přirozené, normální, nebo ne?

Díky bohu, že už jsem doma, pomyslel si doktor Krása. Ještě chvíli a hlava by se mu z toho uvažování nejspíš uvařila. Na druhou stranu mu cesta celkem rychle uběhla.

„Tak jsem doma, ahoj,“ pozdravil všechny, když vstoupil do haly svého domu.

„Ahoj, nezouvej se, prosím tě, můžeš vyhodit plasty do kontejneru?“ Podává mu jeho žena Alena nádobu s odpadem a přitom mu vlepi pusku na tvář.

„To musí být hned teď? Jsem dost urvanej.“

„Jsi obutej a už to opravdu přetejká na podlahu.“

A tak unavený doktor Krása odloží aktovku a jde s odpadem.

„Zlatej!“ křikne za ním Alena.

Milan Krása má dvě děti, staršího Honzu a mladší Zuzanu, která bydlí s rodinou v přízemí jejich domu. Zuzana má dvě děti a co nevidět se jí narodí třetí. Vždycky chtěl mít celou rodinu pohromadě. Někdy mu však připadá, jestli by mu nebylo lépe v malém domku někde u lesa.

„Proč je tady zase takovej nepořádek?“ Ukázal Milan na chodbu plnou dětských hraček, když se vrátil s košem.

„Jakej nepořádek? Děti si tu hrajou, kde jinde si mají hrát?“ Namítla Alena. „Jak bylo v práci?“

„Kde si mají hrát? To nevím, ale jednou se o ty hračky někdo přerazí,“ zabručel Milan arazil si dětskými hračkami cestu ke schodišti. „Jak bylo v práci? Jako vždycky, fofr. Jdu se na chvíli natáhnout, vzbud' mě, prosím, na večeri. Dík.“

„Jak jinak,“ obrátila se Alena na Zuzanu, za kterou zašla na kus řeči a na šálek čaje.

„Ten má zas náladu, co mami?“

„No jo, je po službě a asi toho mají moc. Ale je fakt, že poslední dobou je dost náladovej.“

„Ty, mami, a jakej byl dřív? Třeba, když začínal v nemocnici.“

„Byl hodně zapálenej do medicíny a přestože měl hodně práce, byla s ním i legrace. Nevím čím to je, že je teď takovej morous.“

„Doufám, že to není diagnóza pro všechny chlapy v tomhle věku. Ráda bych, aby ten můj zůstal takovej, jakej je!“

„Taky doufám, ale když to pozoruju kolem sebe, není to tak zřídkavý jev. Táta není špatnej ani zlej. Snad si toho na sebe moc nakládá. Často dělá vědu z prkotin a možná, že díky práci, kterou bere velice vážně, bere moc vážně i sebe. Nevím.“

„Já ho mám taky ráda, jen mě trochu mrzí, že si třeba více nepohraje s dětmi, vždyť je má přímo v baráku. Většinou je jen napomíná. S námi si docela hrál, co si vzpomínám.“

„Určitě je má rád, to vím. Taky si myslím, že by mu prospělo, kdyby s nimi trávil víc času, dědek jeden,“ pokrčila Alena rameny.

Obě ženy usrkly ze svých šálků čaje a začaly si na internetu prohlížet obchody s kojeneckým zbožím. To aby je snad Zuzčin porod, který se rychle blížil, nezastihl nepřipravené.

Po večeři usedli manželé Krásovi k televizi. Asi po dvou hodinách se nechal Milan, který svým chrápáním rušil kriminální příběh v tom nejnapínavějším, přesvědčit k odchodu do ložnice. Bylo toho na něj dnes opravdu dost. Nestávalo se často, aby ulehl před jedenáctou večer. Asi kolem jedné hodiny ranní se začal Milan v peřinách vrtět a převalovat sem tam. Nakonec se posadil na postel a rozsvítil lampičku.

„Proč nespíš?“ Otočila se Alena zády ke světlu.

„Proč asi,“ zamumlal Milan, „tělo si žádá svoje. To víš, je tady věk. To je tvoje vina, kdybychom to více dělali...“ vstal Milan z postele.

„Já si stěžovat nemůžu, já nouzi nemám,“ přitáhla si Alena peřinu k bradě.

„Ty jsi prdlá, ty tvoje fůrky v jednu v noci!“ Zavrtěl hlavou Milan.

„A jak si to vysvětluješ, že to tak málo děláme?“ Otočila se Alena na Milana.

„Co jak si vysvětluju? Poslyš, ty jsi jak ta Monika u nás v práci, ta se taky pořád ptá, jak si něco vysvětluju. Prostě to tak je, no. Ty, Monika a ještě ten Bartoš, vy jste trojka. Dobrou a spi už,“ vykročil Milan trochu nemotorným krokem z ložnice.

Uvědomil si, že musí sejít po schodech do přízemí. Záchod v patře čekal na instalatéra. Ani nerozsvítil světlo na schodišti, vždyť to tady zná jak své boty. Pomalu sestupoval po schodišti. Ještě jeden krok a... „Áááá!“ Poslední schod se najednou rozjel. Milanovy nohy se krátce ocitly ve vzduchu a vzápětí jeho tělo dopadlo se zaduněním jako kus prkna na tvrdou dřevěnou podlahu. Tím posledním schodem byl malý zapomenutý skateboard, dětské prkénko na kolečkách.

Tělo doktora Milana Krásy leželo bezvládně na podlaze. Zároveň to samé tělo pozoroval doktor Krása z jakéhosi odstupu, chvilku ze shora, chvilku zleva chvilku zprava. Zvláštní pocit, takový nezvyklý. Kupodivu nijak nepříjemný nebo dokonce strašidelný, jak by možná někdo čekal. Sledoval, jak se v hale náhle rozsvítilo světlo a po schodech sbíhala jeho žena Alena. Sklonila se nad ležícím tělem, volá Milanovo jméno a snaží se zjistit, co s ním je. To už do haly přiběhla také Zuzana a vyděšeně sleduje celou situaci. Když zůstává Milanovo tělo stále bezvládné, volá Alena záchranku. Ta dorazí v několika minutách a začíná oživování. Celou tu scénu Milan odkudsi stále pozoruje. Připadá mu to divné, snad i trochu legrační. Proč jsou všichni tak zmatení a proč Alena se Zuzanou pláčou? Ještě vidí, jak jeho tělo nakládají na nosítka a vezou do sanitky. Tu však ho zaujalo něco jiného.

Ocitl se náhle v temném prostoru. Jediné světlo, které vnímal, přicházelo z rozsvícené haly jeho domu. Vzápětí však zaznamenal zvláštní intenzivní záři a vydal se k ní. Nezvyklým pohybem putoval neznámým prostorem stále blíž k modrobílému světlu, které sílilo a neskutečným způsobem ho přitahovalo. Ještě se několikrát ohlédl za svým tělem, které mezitím dopravili do nemocnice na jednotku intenzivní péče, pak se ale věnoval něčemu daleko zajímavějšímu. Náhle se ocitl před jakousi místností. Vypadá to tu trochu jako v jeskyni, pomyslel si. Tak odtud vychází to mámiivé světlo! Milan Krása se zastavil u vchodu do podivné místnosti. Nemohl se zbavit dojmu, že je svědkem něčeho mimořádného, a rozhodl se vše pozorovat z místa, které mu připadalo temnější a tudíž méně nápadné.

Místnost připomínala malý konferenční sál. Veškeré vybavení, dá-li se to tak nazvat, vypadalo velmi zvláštně. Všechno mělo modrobílý nádech v různých odstínech. Uprostřed se nacházelo něco, co vypadalo jako kulatý stůl. Jeho hrany však byly velmi neostré, jemně kmitavé a neustále se pohybovaly. Stejně tak vy-

padalo něco, co by se dalo označit za židle. Stůl i židle se neustále trochu vlnily, jako pod vodou. A teď? Odkudsi se vynořilo několik modrobílých neohrazených postav, které pomalu zaujaly místa u stolu. Milan Krása ani nedutal a čekal, co se bude dít.

„Dovolte mi, abych vás tu všechny přivítal. Mé jméno je Miloslav Nebesář a jsem zástupce základní Podstaty (dále jen Podstaty) pro tuto galaxii, sekce planeta Země – oddělení Evropa,“ ujala se slova jedna ze zvláštních bytostí, které zasedly ke kulatému stolu. „S některými z vás se již znám a s těmi ostatními se těším na spolupráci.“ Bytost mluvila velmi pomalu a klidně, vlídným sametovým hlasem. Vlastně z celého toho podivného společenství vycházelo něco velmi příjemného a přátelského.

„Brzy se narodí nový člověk a tak si jen v krátkosti připomeneme základní pravidla naší vesmírné hry. Jistě je znáte, ale přesto je třeba se o nich zmínit. Takže, člověk se rodí plně vědomý, o své základní Podstatě dobře ví. To je stav, kdy hra začíná. Pro hru je člověk vybaven materiálním tělem a myslí. Obojí je samozřejmě také plně vědomé. Jde o hmotný a nehmotný projev Podstaty pro tuto hru. Rád bych teď přivítal zástupce Těla, paní Arterii Bodyovou a zástupce Mysli, pana Neurona Logikova,“ obrátil se Miloslav Nebesář na oba jmenované, kteří s úsměvem lehce přikývli.

„Hra je velmi jednoduchá – snad proto nás zřejmě stále baví,“ zasmál se pan Miloslav a ostatní se přidali. „Smysl celé hry spočívá v tom, aby člověk vnímal po celou její dobu základní energii Podstaty. Tou je radost vygenerovaná společnou vibrací – chcete-li rytmem – celého vesmíru. Tuto energii, která mu zaručuje spokojenost, bude člověk vnímat, pokud na svou základní božskou Podstatu nezapomene, a když zapomene, jestli si na ni opět vzpomene. Zkrátka, zda si po celou dobu hry bude uvědomovat kdo je, odkud do hry přichází a kam se po jejím skončení opět vrací. To, aby na svou Podstatu zapomněl, má ve hře na starosti oddělení Myšlení. To tady zastupuje pan Hugo Záludný, kterého také vítám.“ I pan Hugo reagoval na oslovení úsměvem.

„Základním herním nástrojem je lidská pozornost. Kam ji člověk nasměruje, tudy se bude celá hra ubírat. Zástupcem oddělení Pozornosti je u nás paní Bděla Vnímavá, dobrý den. Pokud bude lidská pozornost opakovaně směřována na Podstatu, člověk plně pocítí její harmonii, dynamický klid a radost ze společného rytmu celého prostoru tak, jak to všichni tady známe. A to během celé své hry, neboli svého života. Pak má více ze hry on. Pokud však jeho pozornost podlehne rafinovaným lákavým nástrahám a svodům Myšlení, které má za úkol odvrátit ji všemi možnými prostředky od božské Podstaty, pocítí něco zcela jiného, například nespokojenost, neštěstí a podobně. Jeho hra pak může nabývat nejrůznějších podob a více ze hry má celé oddělení Myšlení, které je přímo v člověku reprezentováno lidským egem.“ Pan Hugo s lehkým úsměvem pokrčil rameny. „A to je vlastně téměř vše. Je to všem srozumitelné?“ Rozhlédl se Miloslav Nebesář po ostatních.

„Ano, samozřejmě,“ ozvalo se téměř jednohlasně.

Milan Krása se nestačil divit. Cože, život jako hra? Kdyby mohl hýbat ústy, jistě by teď byla dokořán. Ta však zůstala pouze pootevřená, aby jimi prošla hadička nutná pro řízenou ventilaci plic. Doktor Krása letmo zjistil, co se děje na jednotce intenzivní péče, a rychle se vrátil zpět na poradu v modrobílém prostoru. To, co viděl a slyšel, mu připadalo tak absurdní, že se začal potichu smát. Zároveň si uvědomil pocit, že se stává součástí celého realizačního týmu. Porada pokračovala.

„Teď už jen na doplnění,“ ujal se slova opět Miloslav Nebesář. „Hlavními ukazateli, jak se pro člověka hra vyvíjí, jsou životní situace, do kterých se během života dostává, a stav jeho těla a myslí. Zástupcem sekce Životních situací je zde pan Stanislav Příhoda, který úzce spolupracuje s paní Bodyovou a s panem Logikovem. Když člověk opakovaně zaměří svou pozornost jiným směrem než k Podstatě, vyvolá nepříznivou životní situaci. Ta se nepříznivě projeví jak v těle člověka, většinou jako bolest, tak i v jeho

mysli. Konkrétně – mysl se stane přeplněnou, tedy nefunkční, a tělo onemocní a nebude tedy také optimálně fungovat. To je, myslím, zcela srozumitelné, že?“ Opět je vidět a slyšet kolektivní souhlasná vibrace.

„Aby byla celá hra zajímavější,“ pokračoval Miloslav Nebesář, „je člověk vybaven smysly, které jsou trochu omezené a na první pohled neumožňují vnímat dynamickou pulzaci základní energie, ani svět v jeho jednotě. Jde především o lidský zrak, který člověku záměrně nabízí pohled statický a oddělující. Proto je také část Podstaty projevená hmotně. S tím souvisí i další úprava způsobu, jakým člověk Podstatu vnímá. Není mu odhalována přímo, ale postupně, v různých náznacích a symbolech. Oddělení, které se tím zabývá, vede paní Insignie Pravdová. Zároveň je však člověk vybaven velmi citlivými senzory, které mu zcela spolehlivě umožní naši Podstatu vnímat. Takto je samozřejmě vybaveno tělo i mysl. Pro lepší orientaci ve hře a pro její vyváženost jsou někteří lidé nadáni ještě citlivějšími senzory pro vnímání Podstaty a společného prostoru. Jejich hra se může stát inspirací pro ostatní. To je mimochodem i případ právě se rodícího chlapce. No a na závěr ještě připomenu základní herní stanovy.“

Miloslav Nebesář vzal do rukou jakési desky s nádechem rudé barvy a začal citovat: „Člověk je do hry vybaven všemi potřebnými nástroji, aby byl schopen spolehlivě vnímat svou Podstatu v jakékoliv fázi hry. Po celou dobu jejího trvání je podporován naší bezpodmínečnou láskou. Podepsána paní Milena Laskavá.“ Předsedající bytost odložila veškeré potřebné dokumenty pro dnešní poradu a ostatní si začali mezi sebou tiše povídat.

„Mohu, pane Miloslave?“ přihlásila se o slovo Insignie Pravdová.

„Jistě, paní kolegyně, prosím.“

„Měla bych takový návrh. V souladu se základními stanovami mě napadlo, že bychom mohli nově se rodícímu člověku umístit na tělo malé znamení. Třeba tři malé černé tečky uspo-

řádané do trojúhelníku, které by jemu, anebo i někomu dalšímu, připomínaly jednotu celého prostoru.“

„Pokud si jich někdo vůbec všimne,“ poznamenal pan Hugo s lehce šibalským úsměvem.“

„Samozřejmě,“ pokračovala paní Insignie, „cílem této malé nápovědy bude uvědomění si, že mezi jeho tělem, myslí a podstatou není energeticky žádný rozdíl, co říkáte?“ Rozhlídla se po ostatních.

„Mně se to líbí,“ připojila se k návrhu vzrušeně paní Arterie. „Znaménko bych umístila na levou půlku zadečku, ať je legrace, ne?“ Všichni nadšeně souhlasili a ještě chvilku celý návrh probírali.

Doktor Krása nevycházel z údivu. Taková kravinka a jak to všechny rozveselilo! Tři malé pihy! Chování těch bytostí mu čím dál víc připadalo zvláště infantilní. Když si ale vybavil lékařské porady, kterých se musel účastnit, uznal, že tady panuje až nesku-tečně přátelská a uvolněná atmosféra. Jeho nutkání, aby se připojil ke skupince, teď ještě zesílilo.

„Vím, že tyto obecné principy vám nemusím zdůrazňovat, všichni je dobře znáte,“ přešel Miloslav Nebesář vlídným zrakem po přítomných bytostech. „V rámci kolektivního jednotného vědomí to snad ani jinak nejde,“ dodal se smíchem. „Takže je nám jasné, proč se tento vesmírný briefing koná, že?“ A zadíval se k místu, odkud vše sledoval doktor Krása. Stejně tak i další bytosti. Chvilku se nic nedělo. Vidí ho nebo ne? Vědí o něm snad celou tu dobu? Jak už se Miloslav Nebesář zmínil, v tomto prostoru je to dost pravděpodobné. Něco Milana stále více přitahovalo k podivné společnosti. Po chvilce opět všechny bytosti pokračovaly v přátelském neformálním hovoru.

„V některých oblastech jsou děti již od malička vedeny, aby svou pozornost nasměrovaly k Podstatě stále. To ale není případ našeho regionu, kde lidé již v mladém věku na svou Podstatu zapomínají. Býváme tedy často svědky zajímavých herních kombinací plných nečekaných zvrátů a komplikací, na čemž má výrazný

podíl oddělení pana Huga, které svou práci odvádí opravdu svědomitě a s nadšením. Ostatní pochopitelně také,“ zdůraznil Miloslav Nebesář. „Tak mě napadá, pane Hugo,“ obrátil se k zástupci oddělení Myšlení, „slouží u vás ještě pan Bojan Angst?“

„Už jen jako poradce, ale pořád se těší velké úctě. Má řadu skvělých následovníků, a tak jeho oddělení strachu tvoří stále základní pilíř v naší herní taktice,“ liboval si pan Hugo.

„Ano, ano, vím o tom, tak ho pozdravujte,“ usmál se pan Miloslav a neformální debata pokračovala. Zástupci jednotlivých oddělení rozebírali různé herní taktiky a vypravovali si zajímavé historky, které při některých hrách zažili. Bylo vidět, že se společnost dobře baví.

„Jdu tam,“ rozhodl se doktor Krása. Náhle vše ztichlo. Bytosti zanechaly hovorů a pozvolna obracely svou pozornost k Milanovi. Teď bylo jasné, že o něm ví. Postavy, jedna po druhé, pomalu vstávaly ze židle. Jejich tváře neztrácely jemný laskavý úsměv.

„Ještě není čas,“ zaznělo prostorem.

Nevěděl, odkud hlas přichází, ale byl to ten nejjemnější a nejvládnější hlas, jaký Milan doposud slyšel. Jedna bytost po druhé začaly pozvolna ztrácet jasnější obrysy, až se nakonec všechny rozplynuly v modrobílém světle. Stejně tak i stůl a židle. Milan cítil, jak se stále větší rychlostí vzdaluje od své pozorovatelný, unášen neznámou silou prostorem.

„No konečně, pane kolego, vítáme vás zpátky!“ Ozval se mužský hlas. Doktor Krása pomalu otevřel oči. V jakémsi oparu spatřil, jak se nad ním sklání několik nejasných bílých postav.

„Pane Nebesáři, paní Bodyová, pane Hugo, jste to vy?“ Vysoukal ze sebe těžce pacient. „Kde to jsem?“ Obraz se začal pomalu zaostřovat a on viděl, jak se postavy po sobě nechápavě dívají.

„Jste v nemocnici, pane kolego, já jsem doktor Svoboda, poznáváte mě?“

„Promiňte, už vás poznávám, myslel jsem, že jste někdo jiný,“ omlouval se doktor Krása. „Co se stalo, proč tu jsem?“

„Měl jste úraz s poraněním hlavy,“ vysvětloval doktor Svoboda, „byl jste dva dny v bezvědomí.“

„Dva dny v bezvědomí?“ Divil se Milan Krása, kterému se rychle vracela řeč.

„Přesně tak, dva dny mimo sebe,“ dodal druhý lékař.

„Přišlo mi to jako chvilka, ta porada trvala nejvýš dvě hodiny. Sledoval jsem ji velice bedlivě. Možná jsem byl trochu bez sebe, ale jaké bezvědomí? Kolik je vlastně hodin?“

Lékaři se po sobě nechápavě podívali. „To bude dobré, pane kolego, teď si hlavně pořádně odpočiňte,“ položil doktor Svoboda ruku na pacientovo rameno. „Je půl desáté dopoledne.“

„Já mám sil na rozdávání,“ usmál se zlehka Milan na odcházejícího lékaře.

Ten den strávil doktor Krása na lůžku, Stále dokola, znovu a znovu si před očima přehrával celou scénu, jejímž svědkem se nečekaně stal. Pamatoval si ji slovo od slova. Síly se mu velmi rychle vracely a večer měl pocit, že by zítra mohl jít klidně do práce. Když se o tom zmínil při večerní vizitě, neshledal se s pochopením ošetřujícího lékaře. Krátce po večeri se za ním na skok zastavila sestřička Monika. Zrovna jí končila služba, a tak se na Milana přišla podívat.

„Vypadáte dobře, pane doktore,“ usmála se Monika.

„Taky se tak cítím,“ opětoval úsměv Milan. „Jsem rád, že jste přišla, Moniko. Co nového na oddělení?“

„Celkem nic, všechno tak nějak běží.“

„Co ten Bartoš, je mu líp?“

„Pan Bartoš? Toho jsme dnes ráno propustili, ale nevypadal, že by mu pobyt u nás nějak pomohl.“

„No to je jasné, ani se nedivím,“ rozhodil ruce doktor Krása.

„Cože?“ Podivila se Monika.

„Ale to nic,“ mávl rukou Milan, „až mě propustí z nemocnice, tak se za ním zastavím, pokud tedy bude chtít. Moniko, v tom rozhovoru, co jsme spolu při noční službě vedli, musíme rozhodně pokračovat!“

Monika se trochu zaraženě podívala na svého nadřízeného a opatrně odpověděla: „Ráda pane doktore. Stalo se něco?“ Dala trochu starostlivě.

„Právě, že nic, vlastně ale celkem dost. No, to vám všechno vysvětlím potom, jo? Ještě jednou dík, že jste přišla,“ chytil Milan Moniku jemně za ruku.

Další den se doktor Krása začal v nemocnici nudit. I když se už mohl pohybovat po chodbách a přijímat návštěvy, šel by nejraději domů. Vydržel ještě dva dny a pak se nechal propustit.

Do nemocnice pro něj přijel jeho zeť Pavel. Pracoval jako vedoucí oddělení v jedné pojišťovací společnosti. S Milanem si docela dobře rozuměl a měl na život podobný pohled jako on.

„Tak mě tady zase máte!“ Volal Milan v hale svého domu, když s Pavlem dorazili.

„Milane!“ Alena seběhla po schodišti do haly a začala svého muže objímat.

„Tati!“ Přidala se Zuzka. „Měli jsme o tebe takový strach!“ Obě ho hladily a zasypávaly polibky.

„Jó strach!“ Začal se Milan v dvojitém objetí smát. „To je celý pan Hugo!“

„Co? Jaký pan Hugo?“ Zeptaly se nechápavě obě ženy.

„Všechno vám budu vyprávět. Kde jsou děti?“ Rozhlížel se Milan po obýváku.

„Děti?“ Divila se Zuzana. Ty tátu přece nikdy moc nezajímaly. „Děti spinkají po obědě,“ řekla Zuzana a podívala se překvapeně na Alenu, jestli si toho také všimla.

„Taky bych si něco dal,“ posadil se Milan spokojeně ke stolu.

„Tak nevím, Zuzko, jestli neměl tatínek v nemocnici ještě chvílku zůstat, nějak se mi to nezdá,“ špitla Alena své dceři.

„Tak co tam stojíte, vy dvě?“ Pojdte si taky sednout. Pavle, dáme si jedno?“

„Je ti dobře, tati?“ Přisedla si Zuzka ke stolu.

„Proč? Vypadám snad špatně?“

„To ne, ale chováš se trochu nezvykle,“ vysvětlila opatrně Zuzka.

„Moji drazí, já jsem zažil něco zvláštního, něco zcela mimořádného!“ Rozzářil se Milan.

„V nemocnici?“ Zeptala se nevěřičně Alena a sedla si ke stolu vedle Milana. Srdečně se rozesmál: „Myslím něco velice příjemného. Copak se něco takového dá zažít v nemocnici?“ Nepřestal se smát a natáhl se pro pivo, které Pavel právě donesl. „Alenko, udělej nám k večeri něco dobrého, otevřeme si lahvinku a já vám budu všechno vyprávět. Myslím, že vás to bude moc zajímat. Navíc je to velice důležité, nejen pro naši rodinu. Já se po obědě trochu natáhnu a pak se půjdu s dětmi projít, pokud budou chtít dědečka doprovodit na hřiště!“

Milan Krása nalil pivo do sklenice a proti světlu sledoval, jak bublinky putují ode dna do bílé pěny. Alena, Zuzka a Pavel nechápali, co se u nich doma dnes děje. Stávají se případy, kdy dojde k záměně novorozenců. Ale u dospělého pacienta?

Před šestou se Milan vrátil s dětmi z vycházky. Alena se Zuzkou se s ním trochu zlobily, měl by raději po návratu z nemocnice ještě trochu odpočívat, ale Milan trval na tom, že půjde s dětmi ven. Vždyť dětské hřiště je kousek od domu.

Z kuchyně už voněl pečený pstruh a děti vyprávěly, jak se s dědou měly venku. Zuzka s Alenou začaly nosit na stůl a Pavel

otevřel víno. Po večeři se děti přesunuly na podlahu do svého herního koutku v rohu místnosti, Milan Krása se uvelebil pohodlně na své židli a spustil:

„Takže vážení, nejprve bych se vás rád na něco zeptal,“ začal nečekaně klidným hlasem. „Co si myslíte, že je smyslem našeho života?“

Otázka je trochu překvapila. Všichni čekali, že půjde o nějaký zážitek spojený s nemocniční praxí nebo se zdravotním systémem. Milan většinou o ničem jiném nemluvil. Přesto, že to působilo celé trochu divně, nijak neprotestovali. Trochu despotické hlavě rodiny neměl nikdo chuť moc odporovat.

„Smysl života?“ Osmělila se Zuzka jako první. „Tak nějak, aby nám bylo dobře, ne? Abychom byli spokojeni, co?“ Rozhlédla se po ostatních.

„No já myslím,“ pokračovala trochu nejistě Alena, která nebyla na dlouhé filozofování, „třeba rodina a děti, to mně přijde smysluplné,“

„Není ta otázka trochu uhozená, Milane? Myslel jsem, že přijdeš s něčím zajímavějším. Ale když se teda o tom bavíme, tak ti svůj názor řeknu,“ spustil Pavel.

Zeť byl racionálně smýšlející člověk, který měl ve věcech jasno a zakládal si na tom, že díky své chytrosti a inteligenci si na něj jen tak někdo nepřijde. To svého času oceňoval i Milan. „Podle mě je smyslem života jít neustále dál. Lidská přirozenost nás vede k tomu, abychom všechno zkoumali a získané poznatky využívali ve svůj prospěch. Tomu se říká pokrok, Díky němu může být náš život šťastnější, úspěšnější, spokojenější, zdravější a hlavně bezpečnější. No a to je celý,“ zatvářil se významně Pavel.

„Prdlajs pokrok,“ zasmál se Milan a mávl rukou. „Je to hra, pokrok je jen finta! Možná tak hra na pokrok!“ Chvilka ticha.

„Hra?“ Zeptala se Alena, „jaká hra?“

„Normální obyčejná hra,“ smál se Milan, „ovšem neskutečně zajímavá a naprosto dokonalá.“

„Počkej, ty chceš říct, že jsme tady proto, abychom si hráli?“ Začal startovat Pavel. „Milane, vždycky jsem tě považoval za rozumnýho člověka s racionálním uvažováním, ale to, co tady říkáš..., nepomátl ses trochu?“ Zadíval se Pavel na Milana. Jeho pohled je vyčítavý, starostlivý a zároveň trochu nešťastný. „Jak můžeš plácát takový kraviny? Ty, studovanej člověk, lékař, psychiatr!“ Zuzana vzala svého muže jemně za ruku a podívala se nenápadně na Alenu. Cítila, že by mohlo dojít k názorovému konfliktu, jak už se to několikrát stalo.

Milan se však nepřestal usmívat: „Přesně tak, jak říkáš, abychom si hráli,“ Alena i Zuzka nic neříkaly, jen napjatě sledovaly vývoj celé diskuze.

„To mě podržte,“ kroutil očima Pavel a přešel do protiútoků. „Tak o co se teda hraje podle tebe?“

„O nic,“ nenechal se Milan rozhodit, „představte si, že o nic. Hraje se proto, aby se hrálo. Protože sama hra je zdrojem toho, co všichni od života chtějí, radost, lásku, spokojenost atd. Vždyť se podívejte na děti, chtějí si pořád hrát. A proč? Protože je to baví, dává jim to smysl! Nepotřebují nic jiného! Dokážou si udělat hru ze všeho a ještě se tím učí!“ Vykládal vzrušeně Milan.

„Co se učí?“ zeptá se nechápavě Zuzka.

„No, všechno, co v životě potřebují.“

„Počkej, počkej,“ vzal si opět slovo rozjetý Pavel, „každá hra se hraje proto, aby se vyhrálo, to mi nevymluvíš, vždycky to tak bylo. Jinak by neměla smysl,“

„Ale jó, vždycky někdo chvilku jakoby vyhrává a pak zase vyhrává někdo jiný. Ale to není to podstatné!“ Vysvětloval Milan. Pavel nepřestal kroutit očima, teď přidává i hlavu.

„Děda má pravdu!“ ozvalo se z rohu místnosti. Čtyřletá Hanička se zapojila do hovoru, aniž přestala očima sledovat papírový model svého domu, který si právě zařizovala. Všichni se pousmějí. „Haničko, hraj si, teď se tady baví dospělí,“ snažil se výchovně zasáhnout tatínek Pavel.

„Deda má plavdu!“ podpořila svou sestřičku dvouletá Janička, která oblékala svou oblíbenou panenku. Pavel se jen posmutněle zadíval na Zuzku.

„Tak dobře, přátelé, já vám to povím celé od začátku. Kdo si dá bílé a kdo červené?“ Milan doplnil prázdné skleničky a začal vypravovat, co všechno ve stavu, kterému se říká kóma, zažil. Jak pozoroval své tělo, jak putoval prostorem, kam se dostal, jak se stal svědkem podivné porady, co probíraly ty zvláštní bytosti, a o čem si povídaly po skončení porady. Protože si vše dobře pamatoval, neopomněl žádnou z podrobností. Zbytek rodiny nevěřičně, přesto celkem trpělivě naslouchal. Bylo až s podivem, že si Alena, Zuzka a zejména Pavel vyslechli vyprávění až do konce. Snad za to mohla nezvyklá barva Milanova hlasu a také jeho klid, který během vyprávění naplnil celou místnost.

Jakoby se příjemná atmosféra, kterou měl Milan možnost v onom prostoru pocítit, přenesla i do pokoje a celého domu. Když Milan Krása skončil, zavládlo u stolu ticho. Jen obě děti si společně prozpěvovaly nějakou písničku, jakoby se jich problémy dospělých netýkaly.

Jako první promluvila Zuzka. Často měla k pohledům svého otce na život výhrady. Stejně tak, jednalo-li se o Pavlovy názory. „Teda tati, těžko říct, jak to celé je, ale mně se to docela líbí, dává mi to smysl,“ zadívala se směle na tátu.

„Zuzko! Prosím tě, vzpamatuj se. Milan byl v kómatu, nevěděl o světě! Je přece dokázaný, že v tom stavu probíhá v mozku celá řada chemických reakcí, které mohou způsobit, že dotyčný něco vidí nebo prožívá! To je všechno ale mimo realitu!“ snažil se Pavel nějak vysvětlit, že jde o pouhou iluzi. „Milane, jsi přece doktor! Máš pro to nějaký racionální vysvětlení, nebo ne?“ Obrátil se Pavel zoufale na tchána.

„Nemám,“ pokrčil Milan rameny. „Podívej, já vám tu jen říkám, co jsem viděl, prožil a jak jsem se při tom cítil. Nic víc. Sám

si to budu muset ještě zpracovat. Bylo to velmi intenzivní. Ale jedno vím už teď. Po tomhle zážitku, který nepřišel zřejmě jen tak, dojde v mém životě zcela jistě k nějakým změnám. Já neříkám, že to tak je. Ale zároveň mi takové pojetí života začíná pomalu dávat smysl. To neznamená, že se tím musí všichni řídit,“ snažil se Milan vlídným projevem, který vystřídal jeho počáteční lehkou euforii, Pavla trochu uklidnit.

„Jestli do toho můžu vstoupit,“ ozvala se Alena, „je pravda, že když pozoruji děti v jeslích, jak si hrají, tak vidím, že mají radost ze všeho, co dělají. A opravdu to vypadá, že jim nejde o to, jestli v nějaké hře vyhrávají nebo ne. U starších dětí ve školce je to už trochu jinak. Tam jsou děti často z nějaké prohry nešťastné. Pak pláčou nebo se poperou.“

„No to je jasný!“ Ožil Pavel. „Začínají myslet a reálně uvažovat. Díky výchově si začínají uvědomovat, o co v životě jde! Že jedině, když budou silní, tak můžou v životě vyhrávat, a tím si zajistit svoje místo na slunci. Takže, Milane, ne hra, ale boj!“ Vztyčil Pavel vítězoslavně ukazováček a napil se vína.

„Souhlasím s tebou, milý zeti, že myšlení v životě hraje významnou roli. Ale bohužel více v náš neprospěch. Musím vám říct, ten pan Hugo, ten zástupce Myšlení, to je chlapík, opravdový mistr. Zajímá vás to?“ Ujišťoval se Milan.

„Ale jo, mně už je to jedno. Po tom, co jsem tady dneska slyšel...“ napil se znovu Pavel.

„A co je s ním?“ Vyzvíдалa Zuzka.

„No,“ pokračoval Milan, „oni si tam potom vyprávěli různé příhody a taky finty, které oddělení Myšlení při hře používá. To je neuvěřitelný! Představte si třeba, že člověku namluví, že může něco vlastnit!“ Rozesmál se Milan.

„No a nemůže snad?“ Podivil se Pavel.

„No nemůže, protože všechno neustále vibruje, kmitá a pulzuje, nedá se to uchopit, všechno se stále mění, není tu nic statického, svět je dynamický!“ Rozhodil rukama Milan Krása.

Teď i Zuzka s Alenou trochu znejistěly. „A co třeba náš dům nebo auto?“

„Jasně, a co teda lidem pojišťuju?“ Vykřikl posměšně Pavel.

„No právě!“ Řekl klidně Milan a podíval se vlídně na své blízké. Až na děti byla rodina trochu rozpačitá z jeho nečekaně klidného a nekonfliktního jednání. „To je ta finta! Hmota tady je, ale ve skutečnosti je to taky jenom nějaká forma vibrace. Oni tomu říkají projevená Podstata. Naše smysly, hlavně oči, nejsou schopny tu vibraci sledovat. Protože, co by to bylo za hru, kdyby se nám všechno odkrylo hned na jejím začátku?“

Pavel nevěřil svým uším: „No tak jo, já všem svým klientům zítra řeknu, že si vlastně za své těžce vydělaný peníze pojišťuji nic, ne?“

„Já vím, Pavle, že tahle zpráva může být pro tvoje zaměstnání trochu problém. Ale znovu opakuji, že jen vyprávím, co jsem slyšel. Problém není v tom, že tady máme hmotu. Problémem je náš vztah k ní!“ Zvážněl trochu Milan. „My jsme uvěřili, že mít nějaké věci nebo výrobky je pro nás to nejdůležitější na světě. Uvěřili jsme, že o ně musíme usilovat anebo dokonce o ně bojovat. Jinak nebudeme šťastní a spokojení. A jsme pak schopní kvůli majetku rozbít rodinu nebo přátelství, a někdy i zabít. To je ta finta! Myšlení nás láká, abychom zaměřili svou pozornost tímto směrem. Slibuje nám štěstí. Když to uděláme, nezbude nám dostatek pozornosti pro naši Podstatu. A právě z ní můžeme čerpat to, co slibuje i mazaný pan Hugo, štěstí, radost, spokojenost a lásku! Chápete? Je to výborná léčka!“ Téměř se radoval Milan. Opět chvilka ticha.

„Ale ano, já neříkám, že majetek je všechno,“ přiznal trochu smířlivěji Pavel, „ale na tom je vybudovaná naše celá společnost, dneska už prakticky celej svět! Jinak to dneska nejde, světu vládnou prachy!“ Trval na svém.

„S těma je to stejný,“ dodal Milan, „z něčeho, co je jen obyčejný vymyšlený prostředek sloužící k praktickým účelům, jsme si

udělali smysl života, životní cíl. Jak říkám, skvělá hra! Máš pravdu, Pavle, hraje se už dlouho, ale to neznamená, že se hra musí vyvíjet stále stejným směrem. Pořád jsou na světě místa, kde lidé nic nevlastní a žijí spokojeně. Dokonce jsou šťastnější než my tady v Evropě, a zdravější! Taky tam o tom mluvili.“

Jak rozhovor pokračoval, Pavel ani nepostřehl, že se pozvolna začal bavit o principech té Milanovy vesmírné hry. Stejně tak i Ale-na se Zuzkou. Milan ostatním dále sděloval, co se na poradě ještě probíralo. Mluvil o tom, že když člověk začne obracet svou pozornost k Podstatě, pan Hugo mu ochotně nabídne, že mu v tom pomůže. Opět nástraha. Člověk začne o své Podstatě více přemýšlet, a to mu brání ji procítit. Jednoduše se dá říct, že hlavním úkolem oddělení Myšlení je neustále zásobovat lidskou mysl nejrůznějšími myšlenkami a tématy, která mají jeho pozornost odvrátit jakýmkoliv jiným směrem než k Podstatě. A pokud těmto myšlenkám člověk uvěří, rozvíjí se hra směrem, kterým ho myšlenky vedou. Často ani nepostřehne, že podnikl ve svém životě kroky, které jsou pro něj nevýhodné, protože jsou nepřirozené. Jeho chování pak přebírají jeho děti i další lidé z okolí. No a pan Hugo je ve výhodě. Nemusí se tolik snažit, a přesto je ve hře úspěšný. Opět Milan žasnul nad tím, jak je hra geniální a jaké nekonečné možnosti nabízí. Pak popisoval, jak si zástupce Myšlení liboval, že se jim podařilo velké množství lidí přesvědčit, že existují neměnné obecné pravdy, pro všechny stejné, kterými je dobré se řídit. V dynamickém a neustále se proměňujícím světě! Tito lidé se tak zbavili možnosti aktivně a vědomě tvořit vlastní herní situace. To je pro oddělení Myšlení velice výhodné, neboť si připisuje cenné body.

„Ale nejúčinnějším nástrojem k odvrácení lidské pozornosti od jeho Podstaty, o kterém mluvil Hugo Záludný s Miloslavem Nebesářem, je, přátelé, strach,“ dodal uznale Milan Krása.

„Strach?“ Podivili se ostatní, „a z čeho?“

„Z čeho? Ze všeho!“ Vstal Milan ze židle. „Strach z nemoci, ze ztráty blízkého, majetku, práce, peněz, z napadení, ze zvířat,

no prostě ze všeho. Člověk, který se něčeho bojí, je ochoten přijmout jakoukoliv myšlenku, která nabízí potlačení nepříjemného pocitu strachu. Toho využívají různé systémy, které lidé vytvořili. Zejména politický, ale taky často zdravotnický, ekonomický nebo i náboženský,“ usmál se nadšeně Milan na Pavla. „Nic si z toho nedělej, zeťáku.“

„Ale prosím tě, já to zas tak vážně neberu, to co tady říkáš,“ mávnul rukou Pavel.

„A nejmíc se bojíme o svou existenci,“ usedl doktor Krása zpět na svou židli, „tomu se tam smějou nejmíc,“ zadíval se s lehkým úšklebkem na ostatní. „Nemysli si, Pavle, já budu taky muset přehodnotit některé své pohledy na medicínu,“ poškrábal se Milan ve vlasech. „Podle toho, co říkála Arterie Bodyová, znamenají vlastně zdravotní potíže a nemoci pro člověka cenné informace o tom, jak si ve hře stojí. A když to nepochopíme, snažíme se tyto signály utlumit a zlikvidovat. Dokonce proti nim bojujeme. Tím bráníme komunikaci našeho těla s námi. Samozřejmě to všechno zase díky strachu. Ten mazaný Hugo!“ Vysekl Milan opět poklonu zástupci Myšlení. „Teď mi to dochází! Celý ten rozhovor s Bartošem byl o tomhle! A já tam stál a říkal jsem si, ať už ten chlap neotravuje, že mu pořád není něco vhod,“ zakroutil teď pro změnu hlavou doktor Krása.

„Kdyby to takhle opravdu bylo,“ vstoupila do hovoru Zuzka, „tak si myslím, že by se všechno dost odlehčilo. Vždyť to každý zná, když děláme něco hravě, jde to lépe, ne? Taky u toho nevypadáme tak důležitě, co?“ V rohu místnosti se rozesmála malá Janička.

„To jo,“ připustil Pavel, „ale zdá se mi to celý nějak moc jednoduchý. Vždyť se podívejte kolem sebe. Pořád se radovat? Copak to jde? Co to dá jen práce všechno zajistit, aby to fungovalo, všechny ty systémy! To člověku často žádnou radost nepřináší. Musíme dělat spoustu věcí, které nás nebaví. Ale je to prostě potřeba, tak musíme zatnout zuby a nějak to vydržet, nedá se nic dělat!“

„Tak vidíš, sám připouštíš, že je to složitý. Ale proč?“ Zeptal se Milan.

„To nevím, zkrátka je to tak,“ vstal Pavel od stolu, aby se protáhl.

„Protože jsme si to, my lidi, tak složitě vytvořili a zvykli jsme si na to! O tom tam taky mluvili. Oddělení Myšlení se podařilo, že lidé si v rámci hry vytvořili různé systémy, které by jako měly řídit jejich společnost, jako je zdravotnický, právní, školský atd. Nádhera! Nejdřív jim namluvilo, že svět funguje nedokonale a že oni jsou ti, kteří ho můžou a vlastně i musí změnit. A tak začali lidé vymýšlet a v rámci těch systémů i budovat. A výsledek? Podívej se kolem sebe. Teprve teď to vidím! Všechno je složitý, neprůhledný a hlavně nefunkční! A oddělení Myšlení funguje tak dokonale, že nedovolí člověku, aby to jen tak lehce zjistil. Místo toho ještě posílí jeho pocit důležitosti, který ho udržuje v iluzi, že koná správně. A hraje se dál,“ rozesmál se opět upřímně Milan.

„A to jako teď máme všeho nechat a zrušit soudy, policii, nemocnice, školy? Dokážeš si představit ten chaos?“ Vyděšeně argumentoval Pavel.

„Právě, ty naše systémy jsou už tak zajeté, že je zřejmě nejde zrušit hned. Z toho často těží oddělení Myšlení a tam o tom mluvili jako o jejich skvělé taktice. Lidé žijící v těchto systémech totiž zapomínají na svou Podstatu daleko snadněji a pan Hugo má méně práce. To však neznamená, že na Podstatu zapomenout musíme!“ Dodal teď Milan trochu důrazněji. „Máme ještě nějaké chlebíčky, maminko?“ Obrátil se po chvíli na Alenu.

„Jo, skočím do lednice.“

„A vezmi, prosím, ještě jednu lahvinku, buď tak hodná.“

Alena doplnila mísy na stole a Milan otevřel další láhev červeného vína.

„Abych pravdu řekl, Milane, začíná se mi z toho všeho vařit hlava,“ řekl Pavel, když dojedl svůj obložený chlebíček. „Mluvíš tady o nefunkčních systémech, že je to snad nějaký důsledek špatné hry nebo co. Ale je tady zloba, závist, agresivita, krádeže...“

Co s tím? Vždyť ty systémy se přece právě tohle snaží řešit, ne? Víš snad o lepším způsobu, jak řídit společnost, aby fungovala?“

„Víte,“ usadil se Milan trochu pohodlněji a jeho hlas dostal opět ten vlídný nádech a klid, „tam jsem zjistil, že všechno potřebné k tomu, aby byl člověk plně spokojený a šťastný, je všude kolem nás a v nás taky. Je to ta základní energie naší Podstaty. Jenomže my ji nevnímáme, protože na ni nezaměřujeme pozornost. Tu cílíme někam jinam, tam, kde očekáváme štěstí, zdraví, lásku... A oddělení Myšlení nás v tom podporuje. Ale to je ta finta, kterou používá. Ono to nedělá, aby nás záměrně nějak poškodilo. To jen tak někdy vypadá. Pořád je to hra! To byste museli zažít. Ono se to těžko slovy popisuje, to chápu. Tam jsem tu radost opravdu pocítil. Nevím, jak to nazvat, snad láskou, ale měl jsem pocit, jako bych tam se všemi dokonale splynul. Bylo to i vidět, všechno, bytosti, stůl, židle, všechno pulsovalo ve společném rytmu. I já. Neměl jsem potřebu se nějak vyčleňovat, zviditelňovat, nebo prosazovat. Naopak, bylo mi v té jednotě...dobře je slabé slovo, prostě neskutečně! To se nedá slovy vůbec popsat. Takže funkční systém tu je, a je dokonalý. Není třeba ho měnit. A vlastně každý náš zásah ho nějak vylepšit se vždycky obrátí proti lidem. Ale opět jen v rámci hry. Všichni ti zástupci tam seděli společně a smáli se, sami se z té hry radovali.

Mimochodem, pan Hugo je tam velice oblíbený. Žádné slovo o tom, že by někdo chtěl člověka poškodit. Všechny ty věci, o kterých jsi, Pavle, mluvil, zloba, závist..., vznikají až v rámci té hry. A způsob naší hry určuje, kolik radosti nebo nenávisti a zloby pocítíme a rozšíříme kolem sebe. Takže žádné zlo z Podstaty, proti kterému je třeba neustále bojovat. Naopak! Četli tam výnos paní Mileny Laskavé o tom, jak umožnit lidem snadněji energii Podstaty ve hře zaznamenat, jakými prostředky. Obecný zájem vesmíru je, aby byli lidé šťastní, aby cítili radost a lásku.“

Opět nastala chvilka ticha.

„Teď mě napadá, děti, jak tam mluvili o lidech, kteří mají senzory vnímání Podstaty citlivější než ostatní, není vyloučeno, že by to mohl být případ vašeho kluka,“ ukázal Milan na Zuzčino nádherně zakulacené břicho.

„Proč myslíš?“ Nechápala Zuzana.

„Ani bych se nedivil,“ zasmál se šibalsky Milan, „kdyby měl na zadečku tři malé pihy ve tvaru trojúhelníku.“

„Jaký pihy?“ Ozvala se po delší době Alena.

„No jo, tři pihy, na levém kmínku,“ pokrčil rameny Milan.

„Přátelé, já se omlouvám, ale půjdu si lehnout. Nějak mě to celý vyčerpal,“ protáhl se Pavel na židli a vstal.

„Dobrý nápad,“ přidala se Alena a začala sklízet ze stolu, „navigovali jsme toho až běda. Pane jo, to je hodin.“

Pavel se rozloučil a chystal se, že půjde uložit děti. Dnes měly večerku trochu posunutou. Dospělí byli v tématu tak ponořeni, že přestali vnímat čas. Nezdálo se však, že by to dětem moc vadilo.

„Pavle! Tati, mami!“ Vykřikla náhle Zuzana. „Nevím, jestli to už nepřišlo,“ držela se za břicho a její dech se zrychloval.

„Co se děje?“ Vrátil se Pavel ke stolu. Únava byla náhle ta tam.

„Pojď, Pavle, položíme ji na gauč. Alenko, připrav něco pod hlavu!“ Zavolal na manželku Milan.

Zuzka se natáhla na gauč a s úlevou si trochu vydechla. „Už je to lepší,“ podívala se na Pavla a podala mu ruku.

„Neměli bychom někoho zavolat?“ Zeptal se nervózně Pavel.

„Můžeme, třeba policii,“ odpověděl Milan a přidal Zuzce více pod hlavu,

„Proč policii? Ty máš ale blbý nápady!“ Pochopil Pavel vtípek, ale moc se nesmál. Zato Zuzku to bavilo. Její smích však vyvolal další kontrakci.

„No, myslím, že to bude co nevidět,“ rozhlédl se Milan po místnosti, aby zajistil, co je třeba. „Alenko, přines, prosím tě, nějaký prostěradlo, tu nepromokavou podložku od dětí, nějaké ručníky a lavor s teplou vodou.“

„Co chceš dělat?“ Znervózněl Pavel ještě víc.

„Já? Já nic, ale Zuzka bude rodit.“

„No počkej, tady? Musí přece do nemocnice!“ Obrátil se Pavel na Alenu.

„To už asi nestihne, podívej, začíná se otevírat,“ poodhrnul Milan Zuzce sukni.

„Jdu volat záchranku!“ Utrhnul se Pavel a odběhl pro telefon.

„Tobě je špatně?“ Vykřikl za ním Milan a podíval se na Alenu.

„Já skočím vedle pro paní Staňkovou, Zuzka s ní byla předběžně domluvená, kdyby něco,“ zmizela Alena z pokoje.

„Pavle,“ volal Milan na zetě, který právě domluvil s dispečerkou záchranky. „pojd se připravit, jdeme na to, umyj si ruce!“

„Neblbni, ty vole, za chvíli jsou tady, nech to na specialistech!“ Bránil se Pavel.

„Ten nepovolanější je tady,“ ukázal Milan na Zuzku, která se důsledně prodýchávala, „a já jsem přece lékař, ne?“

„Jo, ale psychiatr, ty snad máš s porody nějaký zkušenosti?“

„Jistě, několikrát jsem viděl porod na videu. A navíc nebudu Zuzce asistovat já, ale ty. Já budu k ruce zase tobě.“ Zrovna, když se Pavel po těch slovech chystal omdlít, vrazil mu Milan do ruky čistý ručník a začal ho instruovat. „Přidržuj jenom hlavičku, nespěchej, netahej za ní, půjde to samo. V životě o nic nepřijdeme, můžeme jen něco uspěchat. Zuzka ví, co má dělat a miminko taky.“

Hlavička, jedno ramínko, druhé, a je to. Hrášek z lusku by nevyklouzl snadněji.

„Je to kluk!“ Zvolal novopečený trojnásobný tatínek, který teď držel ve svých rukách něco nádherného.

„Dej mi ho sem,“ špitla Zuzka a Pavel jí položí ten urousaný zázrak na hrudník. Opět čas na chvílku ticha. Teď byla všechna slova zbytečná.

Pavel nevěřil, že to zvládl. Navíc byl první, kdo syna přivítal na světě, kdo se ho první dotkl!

„Tak jsme tady,“ volala Alena, která vstoupila s paní Staňkovou do pokoje s rodičkou.

„Ahoj Zuzko,“ pohládila paní Staňková unavenou a spokojenou maminku po vlasech. „Vidím, že je všechno v pohodě.“

„Díky, že jste přišla, šlo to rychle a Pavel s taťkou se o všechno postarali. Byli skvělí, hlavně Pavel!“ Usmála se Zuzka na svého muže.

Všichni sledovali toho malého člověka, jak si spokojeně hoví u maminky.

„Jak se jmenuje, mami?“ Ozvala se náhle Hanička. Obě děti klečely u pohovky a se zájmem si prohlížely svého brášku. Nikdo z dospělých si v tom fofru nevšiml, že byly děti celou dobu přítomné a vše bedlivě sledovaly.

„Je to náš Jakub,“ usmál se Pavel na holky.

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří.

„Dobrý večer, pojdte dál,“ vedla Alena do pokoje mladého lékaře v červené bundě a postarší zdravotní sestru.

Lékař se rozhlédl po pokoji a vyhodnotil situaci: „Takže domácí porod. Jaké jsou komplikace?“ Zeptal se rázně.

„Všechno je v pořádku, žádné komplikace nenastaly, pane doktore,“ odpověděla klidně Zuzka a pohládila Kubíka po zádech.

„Tak proč jste volali záchranku?“ Neskrýval lékař lehké rozladění ze zbytečného výjezdu, „co je to za blázinec?“

„Ten blázinec bych snad mohl vysvětlit, pane kolego,“ vzal Milan mladého lékaře kolem ramen.

„Pane kolego?“

„Ano, jsem doktor Milan Krása, zástupce primáře psychiatrického oddělení zdejší nemocnice,“ vysvětlil přátelským hlasem Milan, „došlo k rychlému porodu a tady zeť trochu zazmatkoval „Nech toho, bez tebe by nám jedna sanitka nestačila,“ smál se Pavel a nespouštěl oči z Jakuba.

„Aha, promiňte, pane doktore,“ zmírnil mladý lékař, „já jsem doktor Petr Nejedlý. Starší sestra trochu pootočila hlavu, aby nebylo vidět, jak se snaží utlumit smích.“

„To nic, prosím vás, zřejmě jsme ještě neměli možnost se poktat,“ podal Milan doktoru Nejedlému ruku. Společně přistoupili ke gauči.

„Takže, všechno v pořádku, dobře,“ opakoval si záchranář. „Tak počkáme na placentu, sepíšeme to a pojedeme. Mohu?“ Podíval se na Zuzku a odhrnul z Jakuba příkrývku. Zuzka mu ochotně vyhověla a lékař si prohlížel malé tělíčko. „Pupeční šňůra v pořádku, ano, vypadá to dobře. Á, tady máme poznávací znaménko,“ ukázal prstem na tři malé tečky uspořádané do nevelkého trojúhelníku na levé pěstě Jakubova zadečku. „Podle toho si ho jistě poznáte, ten se vám hned tak neztratí, takové znamínko má málokdo,“ smál se mladý lékař, aby si trochu napravil reputaci.

Zuzka, Alena a Pavel ztuhli a nevěřicně na sebe pohlédli. Záchranář se přestal smát. „Stalo se něco?“ Zeptal se trochu polekaně.

„Ne, ne, všechno je v pořádku,“ rozesmál se Milan a vzal znovu doktora Nejedlého kolem ramen, „řekl jste to dobře, blázinec.“

„Deda má plavdu, deda má plavdu, deda to zikal,“ křičela dokola malá Janička a Hanička s ní. Pavel opět, dnes už naposled, kroutil nevěřicně hlavou. Výraz jeho tváře byl však teď jiný.

Alena se příkradla nenápadně k Milanovi a zatáhne ho za paži stranou od ostatních. „Jak jsi věděl o těch třech pihách?“ Zadávala se na Milana svýma tmavýma očima.

„Kdy jsem ti naposled řekl, jak nádherné máš oči?“ Vzal Milan Alenu hlavu do dlaní.

„Počkej, vážně, jak jsi to věděl? To se dá přece jen těžko uhodnout,“

„Vždyť jsem vám to všechno vyprávěl! Chápu, že je to těžké pochopit, nebo přijmout. Tedy pro dospělé, kterým v tom právě brání jejich myšlení. Všimla sis? Janička s Haničkou o tom, co jsem říkal, vůbec nepochybovaly. A o tom to je,“ hladí Milan svou ženu po tvářích, „ve společném prostoru v rámci společného vědomí to ani jinak nejde, aby někdo něco nevěděl,“ vzpomněl si Milan na Miloslava Nebesáře.

„Je to zvláštní, to, co jsi říkal, znělo jako pohádka,“ zasnila se Alena.

„Ano, pohádková hra,“ přikývl Milan, „Nepůjdeme nahoru?“ Zamrkal na svou ženu.

„Ty máš nápady,“ vyprskla Alena. „Teď ještě ne,“ dělala trochu drahoty, „počkej aspoň, až všichni odejdou,“ schovala smějící se tvář do dlaní. Potom zvedla hlavu a znovu se zadívala na Milana. „Víš, nejdřív jsem si opravdu myslela, že mluvíš z cesty. Ale teď se mi zdá, po tom všem, co se tu odehrálo, že je všechno v pořádku.“

„Jasně, že jsem mluvil z cesty, právě jsem se z jedné vrátil,“ pousmál se Milan a Alena s ním. „Někdy zřejmě musí člověk dostat do palice, aby se mu rozsvítilo. Neříkám, že to musí být vždy provázeno kómatem, ale asi jsem to potřeboval. A taky vím, že to bylo z lásky – paní Milena Laskavá!“ Vztyčil Milan ukazováček a významně zdvihl obočí. Alena ze svého muže nemohla spustit oči. Ten zase z ní svoje ruce. Ještě pevněji uchopil její nádherně tvarované hýždě a přitáhl si Alenu těsněji k sobě. Pak svou ženu velmi jemně a také velmi dlouze políbil.

Doslov

Doktor Krása zhruba po roce opustil místo zástupce primáře. Pokoušel se do psychiatrické léčby zavést nové, respektive staronové léčebné postupy, které sice vyvolaly u jeho pacientů značný ohlas, ale u vedení nemocnice se podobná reakce nedostavila. Ještě před svým odchodem stačil se svým pohledem na léčbu seznámit dva mladé nastupující lékaře, kteří jím byli nadšeni. Doktor Krása si zřídil privátní psychiatrickou praxi a nabídl v ní Monice místo sestry.

Zuzana s Alenou si otevřely soukromou školku a mají chuť rozjet i svobodnou školu. O organizaci a finance se jim stará Pavel, jehož přístup k ekonomice se zcela změnil. Vedení pojišťovny zpočátku chápalo jeho snahu o hravější přístup k práci, spatřovalo v něm snad i cestu k vyšším ziskům. Když však začal Pavel klientům rozmlouvat nevýhodné pojistky, musel se s finanční institucí rozloučit.

Život Krásových se stával pozvolna klidnější a spokojenější. Takový ho také vnímalo jejich okolí, zejména děti ve školce a jejich rodiče nebo Milanovi pacienti. Radost z toho měli i všichni zástupci jednotlivých vesmírných institucí, včetně pana Huga. A jestli Krásovi neumřeli, žijí šťastně dodnes. A jestli ano, tak zřejmě také.

Odborná příloha

Svou terapii začal doktor Krása postupně opírat o dva základní pilíře, které objevil v knize neznámého fyzioterapeuta. Jde o jeden princip vyjádřený přirovnáním a o jedno jednoduché schéma možností.

Princip „krbových kamen“ přirovnává člověka ke kamnům, ve kterých je třeba neustále udržovat oheň. Pokud kamna vyhasnou, je třeba opět zatopit. Nejprve to vypadá, že si člověk sobecky rozdělává oheň jen sám pro sebe, resp. v sobě, a ostatní to zimmřivě sledují. Chvilku trvá, než se kamna zahřejí a začnou uvolňovat příjemné blahodárné teplo do svého okolí. Za další chvíli se celý společný prostor prohřeje a teplo pocítí i ostatní. Prospěch ze zdánlivě sobecké akce má tak nejen člověk – kamna, ale i ti další. Doktor Krása zdůrazňuje, že oheň nebude v kamnech plát jen tak, samozřejmě. Pokud chceme jeho teplo cítit stále, je nutné se o oheň náležitě starat. On sám dbal na udržování životadárného ohně v sobě, ve své ordinaci, i u sebe doma. A protože jde o kamna krbová, mohlo to jeho okolí nejen cítit, ale i vidět. Neustále svým pacientům připomíná, že naše společnost se dostala do zvláštní situace. Díky některým zvyklostem zapomněli lidé oheň udržovat a pak se diví, že teplo z vyhaslých kamen necítí a jejich okolí také ne.

Schéma možností nabízel doktor Krása zejména těm pacientům, kteří by se sice rádi vyléčili, ale brání jim v tom jejich neustále se opakující argumenty proti nezbytným změnám v jejich životě.

**Ve hře máme možnosti,
které vedou ke štěstí?
Pomůže snad trochu nám
vývojový diagram.**

Přikláníš se k tomu faktu,
že má bůh dost intelektu?

(Vesmír, bůh a příroda,
či vědomí společné,
tvrdí část dnes národa:
rozdíly jsou zbytečné).

→ NE

ANO

Předpokládat dá se směle,
že ví vesmír, jak se chovat,
že funguje dokonale,
netřeba ho vylepšovat?

→ NE

ANO

A co člověk, co tu žije,
jež je zrozen z harmonie?
Poměrů je dobře znalý
a je také dokonalý?

→ NE

Pro životní realitu,
že je dobře nastavený,
ví jak dělat mámu, tátu,
jak být dobře naladěný?

→ NE

ANO

Věříš, že i děti tvoje
také čerpaj z toho zdroje?
Vlohu stejnou, jako ty
že maj z boží podstaty?

→ NE

ANO

Věříš, že i ve tvém těle
zajištěno je vše skvěle?
Že božskému instrumentu
není třeba radit fintu?

→ NE

ANO

A co takhle zvířata,
či ta voda stojatá?
Stromy nebo rostliny
ví jak prorůst do hlíny?

→ NE

ANO

Myslíš, že svou silou vládnou
všechny tyto bytosti?
Že svou roli sami zvládnou
k všeobecné radosti?

→ NE

ANO

Cesta ANO:

Tak vida, důvěřuješ životu. Nezbyvá než klidně pozorovat harmonický průběh životních situací, které tvoříš. To je tvůj příspěvek do společného prostoru, kterého jsi nedílnou součástí a jehož harmonii, vlídnost a láskyplnost tím zároveň pomáháš udržovat. Jak ti při tom je? Pokud dobře, jen tak dál. Pokud špatně, můžeš zkusit možnost druhou. Ať se daří!

Cesta NE:

Tak vida, nedůvěřuješ životu. Zřejmě budeš muset začít měnit život v jeho Podstatě. Dát do pořádku vesmír bude možná dost práce. Ale je to výzva, jak se dnes často říká. Jestli se na to cítíš, dej se do toho. Můžeš sledovat, jak ti při tom bude. Pokud dobře, jen tak dál. Pokud špatně, je tu ještě možnost druhá. Ať se daří!

Závěr

Ještě zbývá, aby malý Kubík těsně po příchodu na svět zvolal vesele: „Mami, tati!“ A měli bychom ty nesmysly komplet, mohl by někdo po přečtení tohoto příběhu namítnout. A proč ne? Aspoň by byla pohádka úplná.

Nezřídka kolem sebe můžeme slyšet, že by někdo chtěl žít jako v pohádce. Jedním dechem však, také nezřídka, dodáváme, jak je to nereálné. Nikdo neví, jak to celé je, ani já ne. O jednom jsem však přesvědčený. Pokud se prakticky nepokusíme o důvěrnější komunikaci s paní Bodyovou, s panem Logikovem, s panem Nebesářem a dalšími, nikdy nezjistíme, jaké zprávy jsou nám všichni ochotni poskytnout. Místo toho volíme často možnost rozvíjet nekonečné hypotetické teorie, proč jako v pohádce žít nelze. A není to vlastně jedno? Jedno v tom smyslu, že ať už v naší hře vyhrává nebo prohrává kdokoliv, stejně se všeobecná radost ze hry prostorem šíří. A o tom se při své misi přesvědčil Milan Krása na svou vlastní vibraci.